

RECULL DE PREMSA

12/06/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
12/06/13	AGENDA: Salvador Espriu als mitjans de comunicació / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	5	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
12/06/13	GRECIA CIERRA LA TELEVISIÓN PÚBLICA POR SORPRESA EN APENAS SEIS HORAS / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	7	1
12/06/13	"VAMOS A RESISTIR, PERO YA ESTÁ TODO DECIDIDO" / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	8	1
12/06/13	INDIGNACIÓ PEL TANCAMENT DE LA TELEVISIÓ PÚBLICA GREGA / ARA	9	1
12/06/13	GRÈCIA FULMINA LA TELEVISIÓ PÚBLICA / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	10	2
12/06/13	CIERRE FULMINANTE DE LA TELEVISIÓN PÚBLICA GRIEGA / LA RAZON	12	1
12/06/13	¿PÉRDIDAS INASUMIBLES? / LA RAZON	13	1
12/06/13	EL GOBIERNO CIERRA LA TV ESTATAL PARA AHORRAR / ABC (EDICION NACIONAL)	14	1
12/06/13	GRÈCIA TANCA DE SORPRESA LA TELEVISIÓ I LA RÀDIO PÚBLIQUES / EL PUNT AVUI	15	1
12/06/13	JAVIER REVERTE ESCRITOR Y PERIODISTA MADRID, 1944 / EL MUNDO (G.U.CAMPUS)	16	1
12/06/13	DAVID GARDNER, EDITOR INTERNACIONAL DEL 'FINANCIAL TIMES': "L'EXEMPLE D'ESCÒCIA ÉS CLAR: MÉS DEBAT I MENYS DRAMATISME" / ARA	17	1
12/06/13	'THE WASHINGTON POST' EMPIEZA HOY A COBRAR EN SU WEB / LA GACETA DE LOS NEGOCIOS	18	1
12/06/13	MEDIASET EMITIRÁ EL MUNDIAL DE BRASIL Y LOS AMISTOSOS PREVIOS / ABC (EDICION NACIONAL)	19	1
12/06/13	OBAMA ESPIA A TOTHOM, ALBERT GARRIDO / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	20	1
12/06/13	EL MUNDIAL DELS 40 MILIONS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	21	1
12/06/13	ALEJANDRO ECHEVARRÍA GANA EL ASTER DE COMUNICACIÓN / ABC (EDICION NACIONAL)	22	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
12/06/13	ELS CANALS TEMÀTICS DE PAGAMENT A LA XARXA ARRIBEN A ESPANYA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	23	1
12/06/13	EL GRUP BARNILS DE PERIODISTES APROVA EN ASSEMBLEA UN NOU PLA ESTRATÈGIC / REGIO 7	24	1
12/06/13	MEDIASET COMPRA ELS DRETS DE TOTS ELS PARTITS EN OBERT DEL MUNDIAL 2014 / ARA	25	1
12/06/13	LUZ VERDE A LA DIVISIÓ EN DOS / EXPANSION	26	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

AGENDA

E-mail: agenda@lavanguardia.cat • Correu: Diagonal, 477, 7a. (08036) Barcelona

Barcelona ciutat

Núria Feliu i el poema de la seva vida. Xerrada amb Núria Feliu, cantant i poeta. 2 euros.

ACA, Diputació, 282 (17.30 hores).

Música coral. Concert a càrrec del Cor Femení Voxalba.

Basilica Santa Maria del Pi. Plaça del Pi (18.45 h). Aportació voluntària.

Afrovaca, un projecte de desenvolupament sostenible del camp a Burkina Faso. Conferència a càrrec de Quim Arnal, impulsor d'aquest projecte.

Biblioteca Camp de l'Arpa-Caterina Albert. Indústria, 295 (19 hores).

Salvador Espriu als mitjans de comunicació. Periodistes de ràdio, televisió i premsa que van entrevistar el poeta explicaran les seves experiències amb Espriu.

Col·legi de Periodistes. Rambla Catalunya, 10, principal (19 hores).

Corrupció! Coneguem els fets, desactivem els mecanismes! Debat amb Albano Dante (*Cafè amb llet*), Annelies Broekman (Plataforma Aigua és Vida), Jesús Rodríguez (*La Directa*), i Joan Subirats (professor de ciència política).

Ateneu Popular Nou Barris. Portlligat, s/n (19 hores).

Un concert per al record. Acte en memòria de les persones enterrades als nou cementiris de la ciutat. El quartet Nessun Dorma, la Societat Coral Joventut Tianenca, la Societat Coral la Lira, el pianista José Menor i la cantant Helen Rowson, sota la direcció musical de Bárbara Granados, interpretaran peces de Joan Manén, Enric Granados i Frederic Mompou, entre d'altres. La interpretació musical es combinarà amb la lectura, per part de l'actor Pere Arquillué, de diversos fragments literaris d'autors com Joan Brossa i Josep Maria de Sagarra. Aquesta edició comptarà també amb la col·laboració de la Federació de Cors de Clavé.

Fossar de la Pedrera del cementiri de Montjuïc. Mare de Déu del Port, 56-58 (19.30 hores). Gratuït.

Qatar. El país més ric del món. Presen-

PANORAMA DE CINEMA COLOMBIÀ

Del 12 al 16 de juny
 Cinema Maldà
 Entrada per dia: 6 euros

■ L'associació *El perro que ladra* i Cinema Maldà presenten la primera edició de Panorama de Cinema Colombià, una mostra en la qual, del 12 al 16 de juny, es projectaran deu films de diferents formats i gèneres amb l'objectiu de visibilitzar la diversitat temàtica i la qualitat del cinema colombià més recent.

Colòmbia, terra de cineastes

MIREIA RODRÍGUEZ CADENAS
 Barcelona

La primera edició del Panorama de Cinema Colombià, que la setmana passada es va presentar a París, s'estrena avui a la nit a Barcelona

la indústria del cinema emergent del país.

Des d'avui i fins diumenge, a partir de les 20.30 h es projectaran deu films en diversos formats, gèneres i produccions. *La Sirga*, pel·lícula presentada per William Vega a Canes el 2012, inaugurarà la

i els temes que aquestes aborden.

Los asesinos, de Rodrigo Dimaté; *Corta*, de Felipe Guerrero; *Rodri*, de Franco Loli; *La playa*, de Juan Andrés Arango; *Voyage en la terre autrement dite*, de Laura Huertas; *Chocó*, de Johnny

PANORAMA DE CINEMA COLOMBIÀ

La Sirga, llargmetratge de William Vega, inaugura la mostra

amb un programa de curtsmetratges i llargmetratges, la majoria inèdits a Europa, que recull el talent i la creativitat del cinema colombià actual.

La mostra, organitzada per l'associació *El perro que ladra* i Cinema Maldà, en col·laboració amb el Govern colombià, pretén mostrar al públic europeu tota la riquesa estètica i la diversitat temàtica de

mostra, precedida pel curtsmetratge *Minuto 200*, de Frank Benítez.

Els directors Johnny Hendrix, William Vega i Jorge Caballero Ramos assistiran a la presentació de les seves pel·lícules acompanyats per l'acadèmic Josep Maria Català i el productor francès Thierry Lenouvel, que convidaran el públic assistent a participar en debats sobre les pel·lícules

Hendrix; *Mu Drua*, de Mileidy Orozco i *Nacer*, de Jorge Caballero, són els títols que conformen la resta del programa fins diumenge.

L'impuls del Govern colombià sembla que ha ajudat a incrementar notablement la producció anual de llargmetratges al país, i ha donat pas a una generació de cineastes que comencen a fer-se ressonar en el panorama internacional amb propostes creatives, dinàmiques i plurals.■

tació d'aquest llibre de Mòn Sanromà Moncunill, a càrrec d'Andreu Bassols, Josep Cots, Rafael Grasa i l'autor.

l'EMed. Girona, 20 (19.30 hores).

Passat, present i futur de la sida. Conferència a càrrec de Javier Martínez-Picado, professor de recerca a l'Institut de Recerca de la Sida.

CCCB. Montalegre, 5 (19.30 hores). Entrada gratuïta.

Restes i vestigis de la Guerra Civil. 17 rutes per Catalunya. Presentació d'aquesta guia d'Oriol Miró Serra.

Llibreria Horitzons. València, 149 (19.30 hores).

Sangre africana. La generació que nació libre. Inauguració d'aquesta exposició de fotografies d'Ily Njokik-tjen, premi Canon de la Dona Periodista 2011.

Fnac Triangle. Pl. Espanya (19.30 h).

Música folklòrica argentina. Concert de Lorena Astudillo.

Casa América. Còrsega, 299 (20 hores). Entrada lliure.

Panorama de Cinema Colombià. Entre avui i diumenge se celebra aquesta mostra dedicada al cinema colombià. Avui es projecta *Minuto 200*, de Frank Benítez, 2012, i *La Sirga*, de William Vega, 2012.

Cinema Maldà. Pi, 5 (20.30 hores). 6 euros per dia.

ÓnSonar. Xou de Monki Valley, presentació en format banda de Flip i música amb els dj Mr. Klauss i Fred Guzzo.

Cafè Royale, Nou de Zurbano, 3 (de 20.30 a 3 hores). 5 euros.

L'obra per a violí de Josep Soler. Presentació de l'enregistrament de l'obra per a violí de Josep Soler, a càrrec de Miquel Simarro, violí, i Robert Schröter, piano.

L'Auditori. Lepant, 150 (20.30 hores). 17 euros.

Mestres de la guitarra espanyola. Xavier Coll interpreta a la guitarra obres d'Albéniz, Narváez i Mudarra, entre d'altres. De 28 a 32 euros.

Palau de la Música (21 hores).

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Cientos de personas se concentran frente a la sede de la televisión pública griega, ERT, en Atenas, tras anunciarse su cierre. / LOUISA GOULIAMAKI (AFP)

Grecia cierra la televisión pública por sorpresa en apenas seis horas

El Gobierno suspende las emisiones para reabrir el canal con menos empleados

M. A. SÁNCHEZ-VALLEJO
 Madrid

Los aficionados al baloncesto, que en Grecia son legión, se van a quedar sin ver la tercera final entre el Olympiakós y el Panathinaikos, los dos gigantes del basket patrio, que se disputa hoy. El cierre de la Radiotelevisión Griega (ERT) ha convertido momentáneamente al país en el único de la Unión Europea sin televisión pública. Los planes del Gobierno, que tras una jornada de insistentes rumores comunicó oficialmente a media tarde de ayer el cierre inmediato del organismo —dejó de emitir seis horas después, poco antes de medianoche—, consisten en mantener cerrada teórica-

mente tres meses la empresa, que ahora tiene cerca de 2.700 empleados, mientras se acomete un plan de reestructuración que jibarice considerablemente la plantilla (fuentes próximas al Gobierno estiman que el nuevo *staff* puede quedar finalmente reducido a unas 700 personas).

Los futuros despedidos de la ERT son parte de la cuota exigida por la troika a Atenas: el pacto con los acreedores internacionales implica despedir a 2.000 funcionarios o empleados públicos hasta finales de julio; un total de 15.000 hasta finales del año próximo.

Entre evidentes referencias a la corrupción y el desgobierno del organismo, el portavoz del

Gobierno, Simos Kedioglu, calificó la ERT como "un caso único de opacidad y despilfarro inconcebible". "Y eso se acaba hoy [por ayer]. El Gobierno ha decidido cerrar ERT. En su lugar se creará una radiotelevisión moderna que estará operativa tan pronto como sea posible", añadió Kedioglu. Y con una plantilla más reducida, subrayó. Mientras se cree el nuevo ente público, los ciudadanos quedarán exentos del canon que vienen pagando mensualmente, contribución que, según el portavoz del Gobierno, se reducirá sensiblemente en el futuro.

Según fuentes del Ejecutivo citadas por el diario *Eleftherotypia*, ERT supone a los griegos un cos-

te de unos 300 millones de euros al año que los ciudadanos pagan a través del recibo de electricidad, mientras que el tamaño de la plantilla cuadruplica los estándares correspondientes al número de espectadores y oyentes de que disfruta. La hegemonía de las cadenas privadas ha arrinconado en las preferencias de la población a la televisión pública, que opera tres canales (el segundo, como en el caso de la española o la portuguesa, de corte cultural), más los de radio y el internacional. Los últimos datos de audiencia, de la semana pasada, arrojan un resultado conjunto del 13,4% de *share*, muy por debajo de las privadas.

Los planes de liquidación de

la televisión pública se aceleraron vertiginosamente ayer. Un decreto legislativo sancionado por el presidente del país permite a cualquier titular del Gobierno cerrar entidades públicas obviando al Parlamento; la ley fue aprobada por todos los ministros del Gabinete menos cuatro, dos de ellos designados por el socialista Pasok y los otros dos por Izquierda Democrática (Dimar), los socios de la coalición de gobierno que preside el conservador Andonis Samarás. Tanto Pasok como Dimar, al igual que Syriza, principal fuerza de oposición, solicitaron a Samarás el mantenimiento de la ERT como servicio público. Solo los ministros de Nueva Democracia, el partido que lidera el jefe de Gobierno, votaron a favor del texto. El partido neonazi Aurora Dorada apoyó la decisión de Samarás, mientras que Alexis Tsipras,

Atenas debe despedir a 2.000 funcionarios antes de finales de julio

líder de Syriza, lo catalogó de "golpe de Estado".

Este nuevo desencuentro político se suma al rosario de disensiones entre los miembros del tripartito; la última de ellas, y puede que más enconada, sus irreconciliables diferencias sobre el proyecto de ley contra el racismo. El decreto de cierre de entidades públicas debe ser interpretado en el contexto de la campaña privatizadora que la troika exige a Atenas y que, con el recentísimo fiasco de la venta frustrada de la empresa pública de gas natural (DEPA, en sus siglas griegas) al gigante ruso Gazprom, ha sufrido un serio contratiempo. Los planes privatizadores acumulan más de un año de retraso, pese a la venta del organismo de loterías del Estado hace meses.

Los empleados de la ERT se han encerrado en las instalaciones del organismo público, en el edificio denominado Radiomégaro, y amenazan con seguir emitiendo las 24 horas. Con 75 años de historia a sus espaldas, el organismo público echó a andar en 1938 con una emisión de radio.

“Vamos a resistir, pero ya está todo decidido”

Los trabajadores ocupan la sede de la emisora estatal en protesta por su clausura

MARIANGELA PAONE
Atenas

Irini Karidi, una ingeniera jubilada de 63 años, se subió ayer a su coche para recorrer los 15 kilómetros que separan su casa de la sede de la Radiotelevisión Griega (ERT) para ir a defender lo que siente como un derecho. Como ella, centenares de personas se desplazaron hacia el edificio de la emisora en cuanto se confirmó la decisión del Gobierno de suspender las emisiones del canal público a medianoche. “Nosotros pagamos por la televisión pública. Es la única que ha quedado con una programación cultural. No pue-

den hacer esto”, decía Karidi. En las calles aledañas se formó un atasco tan imprevisto como el mismo anuncio de clausura temporal hecho por el Ejecutivo.

Poco antes del apagón de la señal, en la redacción de la ERT, situada en la segunda planta del edificio, los periodistas miraban a las decenas de pantallas que retransmitían una edición monográfica del telediario en la que ellos mismos eran los protagonistas de la noticia.

Ellos y los 2.850 trabajadores de la emisora. “Cuando la noticia llegó esta tarde, no cogió a todos por sorpresa”, comentaba Antonis Alafogiorgos, uno de los pre-

sentadores del telediario. Aún maquillado y con la corbata algo descajadada, explicaba que en los primeros momentos se intentó hablar con representantes del Gobierno. “La troika ha pedido los despidos en el sector público y ellos les dan 2.800 despidos. Intentaremos resistir, pero si lo han decidido lo harán”, asegura.

Lo que nadie se esperaba es que se hiciera mediante un decreto y en apenas seis horas. “No de esta forma, por lo menos. Se rumoreaba que algo iba a pasar, pero esto no es normal”, comenta Vasilis Mitropoulos, un director de fotografía de 37 años. Lleva 11 años en la empresa y lo

que más le duele son las palabras que han acompañado el anuncio de la decisión del Ejecutivo por parte de su portavoz, Simon Kedikoglu, que definió a la emisora como “un caso único de opacidad y despilfarro”.

“Han usado palabras de descalificación, dando una imagen negativa de los trabajadores. Como si no fuéramos trabajadores honrados. Y no es justo. La calidad de la televisión pública y el trabajo que hacemos no se puede medir solo con el dinero”.

Entre los trabajadores que se agolpaban frente a la entrada de la emisora estaba también una orquesta que, tras una ronda de in-

tervenciones de apoyo, ocupó los escalones de la entrada y empezó a tocar el himno nacional griego. Yosif Ketenjian cantaba. Es barítono en la orquesta donde también trabaja su mujer, soprano. Tienen cuatro hijos y si les despiden no saben qué van a hacer ahora. Ganan, tras los recortes impuestos por las medidas de austeridad, unos 1.300 euros. “Es lamentable lo que están haciendo. Y lo que dice el ministro es mentira. Siento una emoción muy grande porque es nuestro patrimonio. Un símbolo nacional”.

El apagón llegó finalmente pasadas las once de la noche, cuando centenares de trabajadores aún seguían en el edificio y miles de ciudadanos se habían congregado fuera hasta cortar la calle. Mientras la emisora pública se quedaba muda, las canciones contra la dictadura de los años setenta volvieron a oírse ante su sede.

SILENCI A LES ONES

Concentració espontània ahir contra el tancament de la radiotelevisió pública grega a Atenes. JOHN KOLESIDIS / REUTERS

Indignació pel tancament de la televisió pública grega

La polèmica mesura amenaça la coalició de govern

Grècia s'ha convertit en l'únic país d'Europa sense televisió i ràdio públiques. El govern va tancar ahir totes les emissores per motius econòmics i va acomiadar 2.600 treballadors.

CRISTINA MAS

BARCELONA. La ràdio i la televisió pública grega va deixar d'emetre ahir a la mitjanit. El govern grec va anunciar, per sorpresa i per decret, el tancament de totes les emissores, un fet sense precedents en la història del país. El portaveu del primer ministre, el conservador Andonis Samaràs, va justificar el tancament de l'ERT a mitjanit "pel malbaratament de recursos i la manca total de transparència".

La decisió es va prendre sense passar pel Parlament i tots els partits de l'oposició van parlar de "cop d'estat". Sense donar detalls ni terminis, el govern assegura que el tancament és temporal i que es posarà en marxa una nova empresa pública amb menys personal. Fins a 2.656 professionals treballen a la radiotelevisió pública grega, després d'una retallada de 600 periodistes en els últims tres anys. A ningú se li escapava ahir el compromís de l'executiu de Samaràs amb la *troika* (la Unió Europea, el Banc Central Europeu i el Fons Monetari Internacional) d'acomiarar 2.000 funcionaris abans de l'estiu, 4.000 abans que s'acabi l'any i 15.000 a finals del 2014.

"Una cosa és fer ajustos, però deixar un país sense televisió pública i tallar les emissions per decret i per sorpresa és indecent", va explicar per telèfon Dora Makri, corresponent d'ERT a Madrid des de feia 17 anys. "Parlen de motius econòmics, però la televisió pública grega no és deficitària perquè es finança amb una taxa de 4,3 euros mensuals que es paga amb el rebut de la llum; i la

Austeritat
El govern justifica aquesta decisió com una manera d'estalviar

Impacte
Acomiaden fins a 2.656 treballadors de les diferents emissores

meitat dels ingressos retornen a l'estat", recorda. Fa tres anys que els treballadors de la corporació pública no cobren la paga extra. "A més, ni tots els sous dels treballadors sumats equiparen el que cobren els consellers nomenats pel govern... i segur que si els polítics no fiquessin tant el nas en els informatius tindrien més bones audiències", rebla Marki.

L'anunci del tancament va agafar per sorpresa milions de grecs, i milers de persones es van concentrar al vespre a les seus de l'ERT arreu del país, mentre els treballadors autogestionaven les últimes hores d'emissió en els 48 anys d'història de la cadena. Periodistes i tècnics van anunciar que ocuparien els edificis i la policia havia arribat als repetidors poc abans que les pantalles fonguessin a negre. "Això no va només per a nosaltres, els treballadors de la televisió: això és un avís per a tothom", augura la corresponent. Els professionals de les cadenes de televisió privades van anunciar una vaga per avui i l'EBU, l'organisme que aplega les televisions públiques d'Europa, va exigir a Samaràs una rectificació.

Potencial crisi de govern

Segons la premsa grega, Samaràs va prendre la decisió sense l'acord dels seus socis de govern, els socialdemòcrates de Pasok i l'esquerra moderada de Dimar. El decret, publicat ahir al butlletí oficial, que autoritza els ministres a tancar empreses públiques, no tenia la signatura de cap dels dos socis menors, que es van desmarcar de la mesura. "Tot depèn de les negociacions pel nou ens públic, però això pot destruir definitivament la coalició de govern", explicava a l'ARA Nick Malkoutzis, subeditor del diari conservador *Kathimerini*.

Les exigències de la troica

Grècia fulmina la televisió pública

L'inesperat tancament permet acomiadar 2.000 funcionaris

GEMMA SAURA
 Barcelona

El Govern grec va ordenar ahir a la tarda el tancament fulminant de la radiotelevisió pública, que va parar d'emetre a la mitjanit, i va deixar al carrer els seus 2.656 treballadors. Grècia creua així una línia vermella: es tracta del primer acomiadament massiu de funcionaris, una exigència de la troica –els representants de la qual es troben aquests dies a la capital grega– i el seu sever programa d'austeritat que fins ara Atenes s'havia resistit a aplicar.

El portaveu governamental, Simos Kedikoglou, va anunciar que l'ERT seria desmantellada i reemplaçada per un "servei de radiodifusió modern", amb menys empleats. No va precisar quants, però va dir que actualment "té tres vegades, fins i tot vuit vegades, més treballadors dels que calen". El nou ens, va dir, obrirà "com més aviat millor", però no va aportar més detalls. Els acomiadats seran indemnitzats i podran demanar feina a la nova radiotelevisió.

Kedikoglou va argumentar que l'ERT s'ha convertit en un "cas excepcional de falta de transparència i malbaratament increïble". "En un moment en què els ciutadans grecs estan suportant tants sacrificis, ja no hi ha espai per a la demora, el dubte o la tolerància amb les vaques sagrades", va afirmar.

L'ERT, que va iniciar les emissions radiofòniques el 1938, tenia una audiència de només el 6%-7% (la resta correspon als nombrosos canals privats) i un pressupost anual que ronda els tres-cents milions d'euros. El desmantellament de la cadena no tindrà repercussions sobre el pressupost públic, però té una dimensió simbòlica davant els creditors internacionals de la troica. L'acord de rescat obliga Grècia a dur a terme privatitzacions i a retallar la inflada administració pú-

ALKIS KONSTANTINIDIS / EFE

Adéu. La presentadora Ellie Stay estrenyia ahir la mà a un treballador de l'ERT durant l'últim telenotícies de la cadena, que va deixar d'emetre a mitjanit

L'ERT en xifres

205,4 milions d'euros és el pressupost del 2013

Cada llar paga **50** euros l'any a través de la factura de l'electricitat

92 milions, la despesa en nòmines

5 canals de televisió

29 emissores de ràdio

► Publica una revista setmanal i té dues orquestres

blica del país. Fins ara, Atenes s'hi havia resistit. Però a l'abril, el Govern es va comprometre per llei a acomiadar quinze mil funcionaris d'aquí a finals del 2014, dels quals dos mil havien de ser abans de final d'any.

"Estem en estat de xoc. Ha estat molt sobtat. Hi havia rumors d'acomiadaments, es parlava fins i tot de la meitat de la plantilla, però no podíem imaginar aquest desenllaç. És la primera vegada en la història de Grècia que passa una cosa així", comentava ahir a la nit per telèfon Olímpia Maria Olimpiti, editora política d'informatius a l'ERT, on treballava des de fa dotze anys.

Els últims mesos els treballadors de l'ERT havien multiplicat les vagues davant els rumors de reestructuració. "El sindicat és tan fort que el Govern ha vist que li seria impossible dur a terme el seu pla de sanejament. Però necessitava dos mil acomiadaments per oferir a la troica i no és tan fàcil trobar-los en un altre

CONTINUA A LA PÀGINA SEGÜENT ►►

>> VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

lloc", assegurava un directiu de la televisió pública que no va voler identificar-se.

Els representants de la troïca havien arribat aquesta setmana a Atenes per posar nota a l'alumne rebel i examinar el desenvolupament del programa d'austeritat. El seu aterratge va coincidir amb la mala notícia, dilluns, del fracàs de la privatització de Depa, l'empresa pública de gas. Després de setmanes de negociacions amb Gazprom, els russos van anunciar que finalment no presentarien una oferta de compra. En els mitjans grecs es culpa les pressions de la comissió de Competència i Energia de la UE, que no veia de bon ull l'operació.

El sindicat de periodistes va convocar una vaga immediata en suport als treballadors de l'ERT. "El Govern ha sacrificat la televisió pública i la ràdio per satisfer la troïca", va

ATENES, SOTA PRESSIÓ

La privatització de l'empresa de gas fracassa en fer-se enrere els russos

CINISME

El Govern critica el malbaratament d'un ens que va inflar segons li convenia

denunciar en un comunicat.

"Feia dos anys que la troïca pressionava el Govern perquè posés mà a l'Administració. Sabíem que, tard o d'hora, això passaria. D'altra banda, el sector privat s'està dessagnant i, francament, molts es preguntaven quan seria el torn dels funcionaris", deia Natasa Bastea, periodista del diari *Ta Nea*.

El Govern va intentar jugar ahir aquesta carta, en subratllar que els grecs paguen de la seva pròpia butxaca els malbarataments de l'ERT i que ara el cànon es reduirà.

Hi ha un cert cinisme en tot plegat, ja que el partit conservador que governa, Nova Democràcia, juntament amb el socialdemòcrata Pasok –que s'han alternat en el poder en els últims 30 anys–, són responsables de l'estat actual de la televisió pública. "L'ERT és un organisme molt corrupte, que els polítics han inflat segons la seva conveniència. Cada vegada que arriba un Govern nou, el primer que fa és canviar els directors i ficar-hi els seus amiguets i parents", subratlla Bastea.●

Cierre fulminante de la televisión pública griega

El Gobierno suspende la emisión sin previo aviso ■ 2.600 empleados se van a la calle

E. S. Sieteiglesias

Grecia se queda sin radiotelevisión pública. El Gobierno griego decidió ayer que ERT dejara de emitir alegando que «así, al menos, los griegos se ahorrarán las facturas de la luz». Simos Kedikoglou, portavoz gubernamental, anunció el cierre a partir de ayer por la noche pues es «una fuente de despilfarro y falta de transparencia». En opinión de Kedikoglou, «el pueblo griego está pagando por ERT, que tiene tres veces, incluso ocho veces más, trabajadores de los que necesita». Según informó el diario «Ekathimerini», el portavoz del Gobierno —que por cierto fue periodista en la televisión pública— también argumentó que ERT ha sufrido las consecuencias de «una directiva carente de transparencia, los beneficios para sus trabajadores y gastándose enormes cantidades en producciones en el exterior».

El canal ERT tiene en plantilla unos 3.000 trabajadores. Aunque el Gobierno asegura que abrirá posteriormente un «servicio de televisión más moderno» y con menos personal, con esta medida 2.656 empleados se quedarán sin trabajo.

«Los griegos estaban acostumbrados a perder sus empleos en la empresa privada, pero es la primera vez en la historia de Grecia que ocurre en el sector público», explica a LA RAZÓN George Tzogopoulos, investigador de la Fundación helena para política exterior y europea (Eliamep) y autor de «La crisis griega en los medios».

Lo cierto es que antes del polémico anuncio, el Gobierno griego dio luz verde a un decreto ley que permite cerrar empresas públicas. Sin embargo, sólo fue firmado por los ministros conservadores de Nueva Democracia y no por sus aliados —el tripartito formado junto a los socialistas de Pasok e

Varios trabajadores de la ERT escuchan el mensaje del Gobierno, ayer

Izquierda Democrática (Dimar). Desde el Pasok emitieron un comunicado criticando la decisión y recordando que Nueva Democracia no puede tomar medidas sin su aprobación. Asimismo, Dimar reprochó la actitud del primer ministro, Andonis Samaras, al ser una decisión «unilateral y autoritaria». «Es impensable que en un país europeo deje de funcionar una televisión públi-

MEDIDA HISTÓRICA
Al anuncio le precedió un decreto ley que permite despedir a empleados públicos

ca, ni siquiera por espacio de una hora», reza el comunicado de Dimar. En países rescatados como Irlanda o Portugal, esto no ha llegado a suceder, pero

Samaras se comprometió con la troika a despedir a 2.000 empleados públicos durante 2013 y a 15.000 hasta finales de 2014. En teoría, estos despidos se acompañarían paralelamente de la creación de nuevos trabajos estatales

en sectores que lo necesiten más. Pero el cierre de la radiotelevisión pública ha desatado críticas no sólo entre aliados políticos. Según recoge Efe, el presidente de la asociación de la Prensa griega, Yorgos Savidis, hizo un llamamiento a la huelga en todos los medios. Al cierre de esta edición, cientos de trabajadores acompañados por sindicalistas y líderes de otros partidos como Syriza se manifestaban en las puertas del canal público en Atenas. Para Alexis Tsipras, se trata de «un golpe contra la democracia».

OTROS RECORDES

9.500 millones
se han recortado los presupuestos generales de este año

15.000 funcionarios
serán despedidos en varios plazos entre 2013 y 2014

427 euros
al mes es el salario de los jóvenes menores de 25 años

700 euros
es la pensión media básica de los jubilados en Grecia

El análisis

George Tzogopoulos*

¿Pérdidas inasumibles?

● ¿Por qué Grecia ha decidido cerrar la radiotelevisión pública ERT?

–El Gobierno griego necesita la ayuda prometida por la troika, por lo que tenía que asumir despidos en las empresas públicas. Ha pesado más el dinero adicional de la troika. Antes de tomar la medida, el Gobierno firmó un decreto ley mediante el cual puede cerrar empresas estatales.

● ¿Ha cerrado para siempre?

–El Gobierno ha prometido que habrá una transformación en el servicio público, no es un cierre para siempre. Aun así, unos

2.656 trabajadores públicos se quedarán sin empleo.

● ¿Perdía dinero la televisión pública?

–Sí, muchísimo, sobre todo era muy costosa la producción y los informativos. Es decir, no sólo se van a ahorrar los sueldos de los trabajadores que llevaban mucho tiempo contratados.

● ¿Se criticará otra vez en los medios locales a la troika por esta medida?

–Por supuesto. Aunque esta vez hay un toque adicional. No es que se reduzcan los salarios de los funcionarios, sino que se les despedirá, que se cerrará. Es mucho más simbólico para Grecia que se cierre un organismo público.

● ¿La televisión pública griega se sufragaba también con anuncios comerciales?

–En ese sentido, la ERT era igual a la televisión privada, pues tenía publicidad.

*Investigador de Eliamep

GRECIA

El Gobierno cierra la TV estatal para ahorrar

BEGOÑA CASTIELLA
CORRESPONSAL EN ATENAS

El Gobierno del conservador Andonis Samaras anunció ayer el cierre de la radiotelevisión pública, conocida por sus iniciales ERT, por ser «una fuente de gastos y por su falta de transparencia». El anuncio del portavoz del Ejecutivo griego, Simos Kedikoglu, se produjo después de que el

Gobierno aprobara un decreto legislativo —que no necesita votación parlamentaria— para permitir que los ministros cierren empresas públicas, algo que lleva meses exigiendo la troika (FMI, BCE y Comisión Europea). La decisión ha sido criticada por los otros dos partidos de la coalición.

«Todos los griegos pagan por la televisión estatal, que tiene hasta ocho veces más personal del que necesi-

ta», comentó Kedikoglu. La ERT, que dejó de emitirse la pasada medianoche, ha tenido «una administración con poca transparencia, muchos beneficios para sus trabajadores y enormes gastos en producciones externas». El portavoz recordó que su funcionamiento era un escándalo del que nadie quería hablar, que costaba 300 millones de euros al año, entre tres y seis veces más que cualquier televisión privada. Por último, informó de que los empleados —casi tres mil— serán despedidos legalmente y que en el futuro se creará una nueva televisión estatal.

Grècia tanca de sorpresa la televisió i la ràdio públiques

Redacció
ATENES

El portaveu del govern grec, Simos Kedikoglou, va anunciar ahir el tancament immediat de la televisió i la ràdio públiques per complir el pla d'austeritat i per reobrir-les amb menys personal. "ERT –l'ens de mitjans públics– és un cas característic d'opacitat i despesa desenfrenada, i això s'acaba avui", va dir el portaveu en un missatge televisat. L'ens dona feina a 2.800 persones. Ahir a la nit, els treballadors van ocupar la seu de la televisió per exigir la continuïtat de les emissions. ■

A TUMBA ABIERTA

JAVIER REVERTE

Escritor y periodista
 Madrid, 1944

ENTREVISTA DE SARA POLO

La gente viaja por razones relacionadas no sólo con lo que ven, sino con lo que sienten. Queremos ir a un sitio, olerlo, escuchar sus sonidos, palpar el aire, percibir los sabores... Es algo que no puede ser sustituido nunca por un libro. Es al revés: el libro suscita las ganas de ir. Y como ya se puede viajar tanto, la gente quiere ir, enfrentar su realidad –o su sensualidad– con el lugar elegido. Viajamos sensorialmente...

No soy fetichista. En mi maleta llevo ropa vieja que abandono en el camino, útiles de aseo y unas pocas medicinas que también abandono al final del viaje. De lo que no puedo prescindir es de mis cuadernos de bitácora. Como decía John Huston, «a mi edad no compro nada que no se pueda beber». Lo mismo digo. Y añado: a mi edad no viajo nada que no se pueda escribir.

¿Se puede creer en otra cosa, a parte de en el ser humano? Yo he visto a mucha gente llevada al límite del sufrimiento y, sin embargo, levantarse y seguir peleando. Seremos vencidos una y otra vez, decía Hemingway, pero nunca derrotados. A quienes menos soporto es a los héroes cansados.

El viaje de la vida, de una u otra manera, es siempre solitario. Y para un escritor, mucho más. En el viaje encuentras muchos compañeros, casi nunca viajas solo. Pero son compañeros de horas o de días. Luego se esfuman. Y te queda una cierta melancolía cuando desaparecen porque sabes que, a esa persona, jamás volverás a verla. O sea: el tiempo se ha ido de tus manos, la vida te vuela entre los dedos... Saudade.

El periodismo es un oficio para jóvenes. Enseña mucho, pero fatiga un montón. No he encontrado nada más patético en mi vida que un periodista viejo. Y conozco unos cuantos de los que fui compañero cuando era joven. Ahora los veo y, aunque muchos de ellos son ya ricos y famosos, miran la vida perplejos: se les ha ido y no se han dado cuenta.

Por descubrir, en geografía, no queda apenas nada. Pero, en el espacio, muchísimo. Y en la naturaleza humana, prácticamente todo. Sabemos, por ejemplo, qué es el Kilimanjaro, casi piedra a piedra. ¿Pero qué es el amor?

No me gusta nada la guerra, es horrorosa. Y las he visto de cerca varias veces. Ni tampoco me gusta esa estética de corresponsal de guerras que va a los frentes de batalla y luego cuenta cómo le silban las balas. La guerra es bonita para quién no la sufre, como dijo Erasmo. Y los

«El orden entre vivir y contar no importa. Yo vivo, en buena medida, para contar. Y contar da sentido a mi vida y me llena de energía vital»

«Yo no uso 'twitter' ni ninguna cosa de esas. No por nada, sino porque me quitan tiempo para escribir libros y tomar copas con los amigos»

corresponsales de guerra van al frente, pero siempre vuelven a su casa a contar sus batallas.

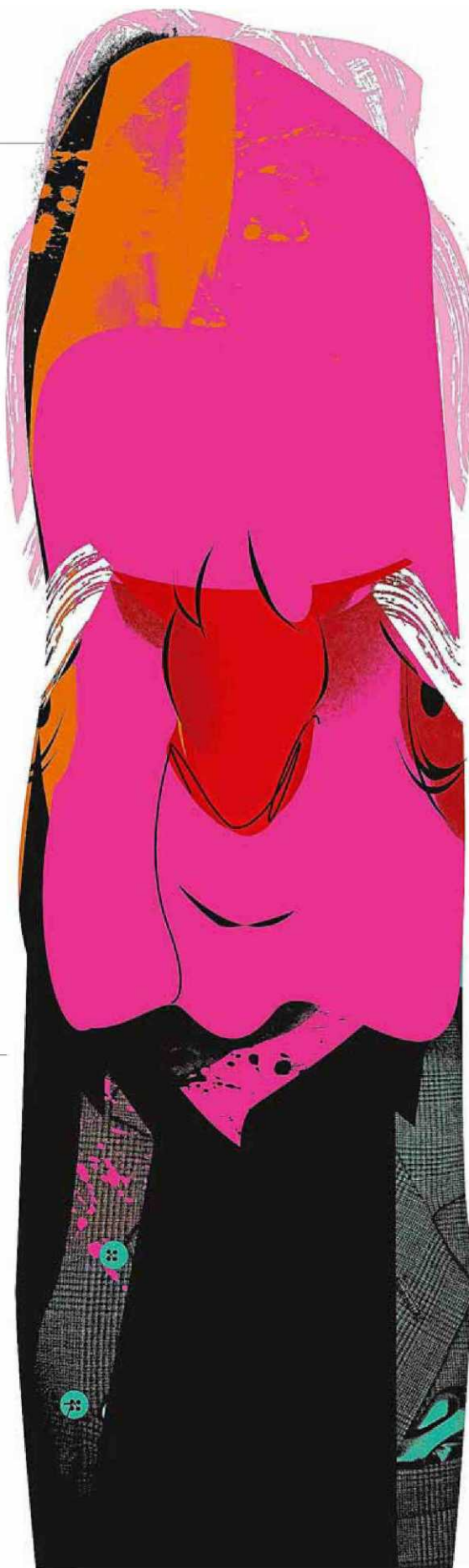
Los intelectuales tienen pavor a las grandes ideas. Y no les falta razón, porque las grandes ideas suelen conducir al asesinato. Yo prefiero a un intelectual en crisis que a un ideólogo señalándome el camino de la verdad. La palabra verdad me produce terror.

España siempre ha vivido con el problema del nacionalismo. Yo me opongo al nacionalismo, pero no soy centralista en absoluto. Mi patria es el mar, como la de los peces, y el nacionalismo me parece, salvo en el aspecto cultural, un atraso mental. Lo que me parece terriblemente egoísta es que, en un periodo de crisis, haya gente que quiera olvidarse de un principio esencial: la solidaridad y escapar por la puerta de atrás. ¿Por qué no se fueron en plena opulencia?

La fiebre del oro es consustancial a la naturaleza humana. Ay, ese hambre de poseer... Eso terminará sólo con la extinción de la raza humana, que a lo mejor no está tan lejos. Desde luego que, cuando eso suceda, la Tierra no nos echará de menos.

JAVIER REVERTE, escritor, viajero y periodista es el gran adalid, en España, de la literatura de viajes. Ejerció casi 30 años como corresponsal y enviado especial a países del todo el mundo. El pasado 14 de mayo ejerció como embajador, en Panamá, de la Fundación Mare Nostrum, con una conferencia titulada 'El fulgor y la sangre: a la gloria a través del oro'.

J. AREVALO

DAVID GARDNER

Editor internacional del 'Financial Times'

Periodisme L'editor internacional del 'Financial Times' coneix bé Catalunya i les seves aspiracions sobiranistes. Acaba de ser guardonat amb el Premi Ernest Udina a la trajectòria europeïsta, que atorga l'Associació de Periodistes Europeus de Catalunya

"L'exemple d'Escòcia és clar: més debat i menys dramatisme"

MARC VIDAL

El periodista David Gardner va ser l'home que va situar la independència de Catalunya a la portada del seu diari, el *Financial Times*. Va ser el setembre passat, en plena efferescència del debat sobiranista, quan les seves cròniques mesurades van fer la volta al món. Corresponsal a Espanya durant la Transició, va trepitjar de nou Catalunya la tardor passada per explicar què hi estava passant, ara provinent del Líban, des d'on escriu del Pròxim Orient.

L'independentisme el veu com un defensor de la seva causa. Com se sent?

És sorprenent: no sóc conscient d'haver defensat la causa independentista, de fet sóc federalista per instint. Simplement vaig escriure que aquí hi havia un problema purament polític i que Madrid no tenia la voluntat de resoldre'l. No sabia que el costat català de la discussió estava subrepresentat.

El setembre passat es va posicionar pel pacte fiscal, com ho veu ara?

Doncs que no s'ha avançat gens en la qüestió de tornar a examinar la relació fiscal entre Espanya i Catalunya. Però crec que, en el futur, creixerà la consciència que del que es tracta és de resoldre un problema polític, s'assumirà que el model autonòmic tenia problemes de disseny des del principi i que una part del *café per a tothom* era una cortina de fum.

¿Crec que ha passat l'eufòria independentista de la tardor?

Es tracta d'un procés que va per llarg. Tothom parla en termes de l'any que ve, però crec que va per més llarg.

L'actitud del govern espanyol de tancar el diàleg, ¿aboca els independentistes a un carreró sense sortida?

Des del punt de vista d'un estrateg independentista no ho crec: cada dia que passa el govern espanyol, que té molta càrrega ideològica, llança una nova provocació. Ara ha estat l'educació, demà ja ho veurem, i el teu adversari resulta que acaba alimentant la causa que combat.

¿Els socis europeus poden forçar Mariano Rajoy a dialogar?

Si la situació es deteriorés molt hi hauria molta pressió, és el que passa. No és comparable però a Itàlia, quan es va arribar a un estat de deteriorament que amenaçava tothom, va aparèixer Mario Monti. Si mirem a Escòcia, allà el vot es va autoritzar sense dramatisme, un vot que, a més, serà contra la independència, o sigui que... bomba desactivada! Tancar la porta a votar alimenta el clam per fer-ho. L'exemple d'Escòcia és clar: més debat i menys dramatisme. Perquè insisteixo, es tracta d'un problema polític i són els polítics els que l'han de resoldre.

¿O sigui que Escòcia és el gran referent?

Sí. I som al principi, ja que no votaran fins d'aquí 15 mesos. Cada dia es veu més clar que això serà una autèntica batalla campal, però perfecte, que comenci!

Té un visió privilegiada. Va ser aquí durant la Transició, una època que qualifica de fascinant, que no té res a veure amb la d'ara...

És un contrast molt fort, regnava una il·lusió genuïna, tampoc vull mirar enrere amb nostàlgia, ja que hi havia entrebancs cada dia, amenaces, xantatges... Però dominaven els compromisos, l'altura de mires, un sentit d'estat.

¿I pot ser que estiguin ressorgint les qüestions que no es van resoldre bé durant aquell moment?

Podria ser. El principal problema aquí són els partits polítics, que pateixen massa centralització interna. Hi deu tenir a veure el sistema de llistes tancades. Crec que la qüestió de l'estat de les autonomies es va deixar sense resoldre de manera deliberada. El que caldria és una reforma constitucional com a resultat d'un procés polític inclusiu.

Vostè ara viu al Líban. ¿Podem dir que la Primavera Àrab ha estat realment un pas endavant?

Si ho compares amb fa dos anys, podries dir que ara al Caire hi ha menys seguretat, menys pa, fins i tot menys feina i més pobres. Però allò era una dictadura en complicitat amb una teocràcia que omplia tot l'espai públic, era una fàbrica de fonamentalistes. On et portava això? Ara hem vist un nou despertar àrab, que als sectors més vibrants de la societat els dona una oportunitat de crear un nou tipus d'estructura política, amb més legitimitat.

Un periodista amb tanta experiència com la seva, com veu l'ofici? ¿Té futur el periodisme?

Sí, sens dubte, sempre hi haurà periodisme. El que cal és trobar un nou model econòmic, una manera de cobrar pel contingut. Per alguns mitjans més especialitzats com el meu, el *Financial Times*, o *The Economist*, és més fàcil. Sempre hi haurà una audiència per a la qualitat, a la gent no li agrada que li prenguin el pèl.

Però ara gairebé tothom és periodista i les notícies són a internet sense pagar...

Hi ha la impressió que hem capitulat davant el periodisme ciutadà. Jo aposto per la contribució ciutadana, legítima, però el periodisme és una altra cosa. És la funció de col·leccionar dades, evidències i testimonis; contextualitzar-ho en l'espai i en el temps; entendre-ho i destil·lar-ho fins al punt de fer-ho comprensible. I sí, això costa molts diners. —

El periodista David Gardner és una assidu de la Barcelona que va conèixer com a corresponsal durant la Transició. PERE TORDERA

un lloc
LEKEITIO

un cuiner

JUAN MARI ARZAK

un autor

AMIN MAALOUF

El 'caso Watergate'

Se trata de uno de los mayores escándalos políticos sacados a la luz pública gracias a la prensa. Los periodistas del 'Washington Post' Carl Bernstein y Bob Woodward desvelaron gracias a un confidente anónimo conocido como 'Garganta profunda' que el Gobierno de Richard Nixon había ordenado el espionaje telefónico contra el Partido Demócrata. Tras dos años reuniendo pruebas contra el entorno del presidente, se reveló que Nixon había grabado conversaciones en la Casa Blanca. La Corte Suprema decidió que Nixon entregara las cintas. Entonces, dimitió.

'The Washington Post' empieza hoy a cobrar en su web

El periódico hace un llamamiento a los lectores para que se suscriban —con precios entre 10 y 15 dólares al mes— y “ayuden a mantener” su modelo de periodismo

Javier Torres

Cuentan que en la sala de reuniones de la redacción del *The Washington Post* hay un retrato del presidente Gerald Ford con el lema: “Conseguí mi trabajo gracias al *Washington Post*”. Se trata de un pequeño homenaje a Carl Bernstein y Bob Woodward, los periodistas que destaparon el escándalo del Watergate que propició la dimisión de Richard Nixon, el único presidente que ha renunciado en toda la historia de Estados Unidos.

Aquel episodio, que convulsiónó la vida política norteamericana y provocó la llegada al poder de Ford, otorgó un prestigio al periódico del que ya no se desprendería nunca. Precisamente hoy el mítico *Post* da otro paso importante en sus 126 años de historia y comienza a cobrar en su página web. El decano de los diarios de la capital estadounidense comienza un muro de pago en su edición online, algo parecido a lo que desde hace algún tiempo ya utilizan competidores como *The New York Times*, y que sólo dejará a los lectores leer 20 artículos gratis al mes. A partir de esa cantidad, anuncia el *Post*, los usuarios tendrán que abonarse al diario para poder seguir leyéndolo.

A partir de ahora sólo se podrán consultar 20 artículos gratis al mes para competir con rivales como The New York Times

Actualmente *The Washington Post* es el quinto periódico de Estados Unidos detrás del *New York Times*, *Los Angeles Times*, el *Wall Street Journal* y el *USA Today*, algo que trataría de corregir con su decisión de cobrar por leer la versión online. A partir de hoy los lectores pagarán desde 9,99 dólares (unos 7,6 euros) hasta 14,99 dólares (11,44 euros) al mes dependiendo del paquete de suscripción elegido.

Según ha explicado el periódico en una carta a sus lectores, el muro de pago no afectará ni a la portada del diario ni a los vídeos ni a los anuncios clasificados, que se podrán ver sin ningún límite. Asimismo, los lectores podrán seguir

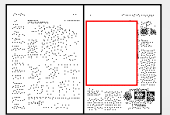

CAMBIO DE MODELO. El diario comenzará a cobrar por la lectura asidua de sus contenidos en la web.

accediendo sin restricciones a artículos compartidos en las redes sociales. Para el resto de artículos el límite de los que se podrán ver sin pagar será de 20 piezas, al igual que hiciera *The New York Times* cuando lanzó su modelo de pago. Más tarde el azote de la crisis obligó que sólo ofrezcan la mitad. El diario ha hecho un llamamiento a los lectores para que se suscriban, incluso aunque no lleguen a ese límite, ya que de esa forma estarán “ayudando a mantener” su modelo de periodismo.

Lo cierto es que la decisión de cobrar por los contenidos publicados en Internet no ha sido fácil. Hasta el año pasado los editores del diario se habían resistido a dar ese paso, aunque finalmente en su decisión ha pesado y mucho que *The New York Times* haya logrado con este modelo de pago más de 600.000 suscriptores digitales. Hay que tener en cuenta que sólo en Estados Unidos hay más de 300 diarios estadounidenses que cobran ya por sus contenidos digitales.

De esta forma, uno de los diarios más influyentes de Estados Unidos —que ha publicado recientemente una información comprometida sobre Obama y sus servicios secretos— ofrece la posibilidad de leer —por 9,99 dólares al mes— sin ninguna restricción el periódico en el ordenador, así como la aplicación para dispositivos móviles del diario, mientras que el paquete más completo —14,99 dólares— incluye acceso a todas las aplicaciones desarrolladas por la redacción del diario.

Mediaset emitirá el Mundial de Brasil y los amistosos previos

► Entre Telecinco, Cuatro y Energy ofrecerán 25 partidos en abierto

P. B.
MADRID

Después de conseguir en el último momento el acuerdo para emitir en exclusiva y en abierto las semifinales y la final de Roland Garros, que tuvieron a Rafa Nadal como protagonista, Mediaset España ha adquirido los derechos de emisión de los partidos de la Copa Mundial de la FIFA 2014, que tendrá lugar el próximo año en Brasil. Los espectadores podrán volver a vibrar con la selección española, actual campeona del mundo, que luchará por revalidar el título conseguido en Sudáfrica, y además de las dos últimas Eurocopas. Telecinco, Cuatro y Energy emitirán un total de 25 partidos en abierto, entre los que se incluyen, por supuesto, todos los que dispute el combinado que dirige Vicente del Bosque. El torneo empezará el 12 de junio en Sao Paulo y terminará el 13 de julio en el mítico estadio de Maracanã.

Con este nuevo acuerdo con la FIFA, Mediaset España presume de haber «blindado» a la selección de forma exclusiva, ya que ofrecerá todos sus partidos desde el inicio de la próxima Copa Confederaciones hasta el Campeonato del Mundo de la FIFA 2014. Así intentará repetir el éxito de las anteriores retransmisiones, como la prórroga de la final del pasado Mundial, que se convirtió en la emisión más vis-

Robben y Puyol, en la final del Mundial de 2010

AFP

AUDIENCIAS
La final de la Copa del Mundo en 2010 fue lo más visto de la historia de la televisión en España

ta de la historia de la televisión en España con una media del 80,3% de la cuota de pantalla y 14,5 millones de espectadores. Los penaltis de la Eurocopa de fútbol de 2008 entre España e Italia, en cuartos de final, tuvieron sin embargo una audiencia superior, de 15,3 millones, a pesar de que la cuota de pantalla estuvo por debajo, el 77,5%.

Minuto de oro

Además, la pasada final del Mundial ante Holanda logró marcar el «minuto de oro» de la historia de la televisión hasta el momento. Casi 16 millones de espectadores

estuvieron pendientes del gol que marcó Iniesta y que supuso la victoria de la selección española.

Las retransmisiones firmadas por Mediaset incluirán el amistoso Ecuador-España (14 agosto), los tres encuentros que restan para cerrar la fase de clasificación para Brasil -ante Finlandia (6 septiembre), Bielorrusia (11 octubre) y Georgia (15 octubre)-; el posible desempate (dos partidos) de repesca (15-19 noviembre) en el caso de que resulte necesario disputarla; así como los choques de preparación del combinado nacional.

El acuerdo se suma a la lista de derechos adquiridos por Mediaset en los últimos tiempos, como el Mundial de motos, el europeo y el mundial de baloncesto, la Europa League y la NBA.

La vigilància dels estats

Obama espia a tothom

La Casa Blanca alimenta la sensació d'inseguretat dels ciutadans al ficar el nas en la seva vida

ALBERT
Garrido

Es miri per on es miri, l'Administració del president **Barack Obama** s'ha acollit amb entusiasme a la llei patriòtica per recopilar una quantitat ingent de dades relatives a les trucades telefòniques, els correus electrònics i altres operacions a la xarxa de milions de ciutadans, nord-americans o no. La col·laboració de les multinacionals de Silicon Valley, que gestionen el gruix del ciberespai, ha ampliat en la pràctica les prerrogatives del Govern per poder ficar el nas en la vida privada de les persones amb el pretext de la guerra preventiva contra el terrorisme global, però el recurs cada vegada més gran de la comunitat d'intel·ligència a companyies privades ha debilitat la supervisió dels controladors. I llops solitaris a l'estil d'**Edward Snowden** han trobat tota mena de facilitats per deixar al descobert el Gran Germà del segle XXI.

EL FALS dilema plantejat per l'establishment entre privacitat i seguretat, al qual **Obama** ha recorregut per justificar les operacions en curs d'espionatge generalitzat, divideix per enèsima vegada una societat que es debat entre acceptar les servituds de la seguretat o bé oposar-se a la doctrina de la sospita generalitzada, que tant val per analitzar la llista de trucades d'un periodista com per sotmetre els usuaris dels aeroports a tota classe de con-

trols. Per als primers, «si les agències de seguretat federals no poden fer grans rastrejos de dades, tornaran inevitablement als mètodes d'espionatge més antics, més intrusius», com ha escrit a *The New York Times* l'analista **David Brooks**, de perfil conservador. Per als segons, com fa **Chase Madar** a la publicació progressista *The Nation*, el risc està a reproduir els mètodes de la Stasi, la policia secreta de la RDA, recollits amb un gran realisme a la pel·lícula *La vida dels altres*, la reveladora pel·lícula de **Florian Henckel von Donnersmarck**.

Al mateix temps, l'episodi d'espionatge generalitzat posa de manifest algunes de les grans contradiccions ideològiques que tenen lloc als Estats Units. Així, mentre que llibertaris molt conservadors com el diputat republicà **Ron Paul**, partidari de l'Estat mínim, posen el crit al cel, republicans clàssics com el senador **John McCain**, defensor del Govern gran, justifiquen la deriva d'**Obama**. I d'aquesta manera se sumen a una part significativa, potser majoritària, de l'electorat demòcrata, disposat a ser comprensiu amb el president en tot allò que a **George W. Bush** li va costar la crítica permanent dels liberals.

El que està en discussió no és què ha mogut **Snowden** a deixar la tramoia de la seguretat a la vista del públic, ni si es tracta d'un nihi-

LEONARD BEARD

Controlar les comunicacions limita la llibertat d'expressió per la por a anàlisis inquisitorials

lista convençut que ha de complir amb una missió cívica, sinó com danya el sistema democràtic, l'autonomia dels individus i la llibertat d'expressió l'escrutini permanent de les comunicacions. Que el programa sigui de conformitat amb la llei, d'acord amb disposicions aprovades pel Congrés, no millora la seguretat jurídica dels ciutadans, sotmesos als funcionaris d'una Administració omnipresent i omnímoda. Al contrari, empitjora el dret a preservar la vida privada de la intromissió de tercers al generalitzar el principi de vigilància universal i inclinar a tothom a limitar la seva llibertat d'expres-

sió pel temor que les seves opinions acabin en mans d'analistes inquisitorials.

El que està en discussió en última instància és si el Govern dels Estats Units –l'assumpte es pot fer extensiu a qualsevol altra nació– està legitimat per escrutar la comunitat o han de prevaler valors superiors, que compten amb una protecció consagrada per la Constitució i les lleis. La resposta ha de ser per força que aquests valors són un bé superior irrenunciable, excepte que es comparteixi la idea que els drets de les persones acaben on comencen les atribucions de l'Estat per, entre altres coses, garantir la seguretat. A part d'això, seguretat i privacitat no són drets oposats, sinó més aviat complementaris: quan es perjudica la privacitat s'alimenta la inseguretat.

«LA IDEA que hem d'estar agraïts perquè el Govern tan sols recull les nostres metadades de telecomunicacions és esborronadora, despòtica i abjectament servil», afirma l'advocat **Chase Madar**, que segueix el judici contra **Bradley Manning** (cas Wikileaks). L'ús de les metadades –números de telèfon, webs, adreces de correu electrònic– resulta tan revelador del comportament i les preferències dels usuaris com disposar del contingut exacte de gravacions i textos. Si no fos així, ¿quina utilitat tindria acumular aquesta informació a un cost elevadíssim i amb alguns dels millors caps de l'espionatge implicats en l'operació? La realpolitik s'ha imposat al reformisme de l'**Obama** de les grans multituds. ■

Periodista.

RETRANSMISSIONS ESPORTIVES

El Mundial dels 40 milions

► Mediaset adquireix els drets del Brasil 2014 després de mesos de negociació

MANUEL DE LUNA
BARCELONA

Obviament, es guardaran prou de dir quant ha costat, però fonts del sector audiovisual calculen que Mediaset ha pagat entre 30 i 40 milions d'euros pels drets d'emissió en obert de 25 partits del Mundial de futbol del Brasil del 2014, l'esdeveniment esportiu de l'any en què la Roja -selecció de la qual Tele 5 oferirà tots els partits- buscarà revalidar el seu gran triomf de Sud-àfrica.

Amb l'adquisició d'aquests 25 partits -que ja feia mesos que s'estava negociant-, Tele 5 tornarà a convertir-se en la *tele-roja*, ja que, a més del Mundial, la cadena de Mediaset ja havia comprat en exclusiva els drets de la Copa Confederacions -que comença aquest cap de setmana- i els partits previs de la selecció espanyola fins a la gran cita al Brasil del 2014. Concretament, els canals de Mediaset emetran els compromisos classificatoris que Espanya disputarà contra Finlàndia (6 setembre), Bielorússia (11 octubre) i Geòrgia (15 octubre), i de tots els partits amistosos de preparació per al Mundial.

APOSTA ESPORTIVA // Per ara, Mediaset ha confirmat que oferirà l'amistós Equador-Espanya (14 agost) i un possible *play-off* (anada i tornada) de repesca, si Espanya no es classifiqués directament per a la fase final del Mundial del Brasil. Aquests partits se celebrarien el 15 i el 19 novembre del 2013.

Amb aquesta nova i sonada adquisició, Mediaset deixa clara la seva total aposta pels grans esdeveni-

FOTO: EFE/Nahuel Roark

Torres, Fàbregas i Mata, durant el partit amistós de 'la Roja' contra Haití

DRETS ESPORTIUS DE TELE 5 EN MILIONS D'EUROS

FUTBOL ('LA ROJA')

► INCLOU COPA CONFEDERACIONS
Partits de 'la Roja' fins al Mundial del Brasil

20 A L'ANY

MUNDIAL DE MOTOS

30 A L'ANY

BÀSQUET

► 2 EUROBÀSQUET
► 1 MUNDIAL

10-15

COPA DE LA UEFA

15

COPA DEL REI

2

LLIGA BBVA

10

MUNDIAL FUTBOL BRASIL 2014

30-40

LA LOTERIA

Una inversió d'alt risc

► Invertir en drets esportius de gran tirada mediàtica pot ser una bona inversió, si es donen dues circumstàncies: que hi hagi prou publicitat per cobrir el desemborsament -davant l'actual i duríssima crisi econòmica costa de creure- i, és clar, que els esportistes i seleccions espanyoles no quedin eliminats a la primera, cosa que a vegades és una loteria que decideix un cercol o un pal.

► Però Mediaset accepta el repte i ha fet una ambiciosa aposta per l'esport d'elit que el sector xifra en uns 130 milions d'euros. Sens dubte, una inversió d'alt risc. Per aquest motiu, resulta si més no curiós que el mateix dia que Mediaset anunciava la compra del Mundial del Brasil, el seu conseller delegat, Paolo Vasile, assegurés en una conferència: «Som els campions de l'estalvi».

ments esportius com un dels pilars fonamentals de les seves graelles. Així, a més a més de la Roja, ja ha adquirit els partits en obert de la Lliga BBVA, la Copa del Rei, la Copa de la UEFA, els pròxims dos Europeus i el Mundial de bàsquet, el Mundial de motociclisme i, com a guinda, l'històric Roland Garros del passat cap de setmana, que va guanyar un ple-tòric Rafael Nadal.

Segons fonts del sector, el desemborsament per tots aquests drets suma prop de 130 milions d'euros. Xifra assumible, si els espanyols no es queden en les fases prèvies de les diferents competicions. ≡

Alejandro Echevarría

PREMIOS

Alejandro Echevarría gana el Aster de Comunicación

ABC

Alejandro Echevarría, presidente de Mediaset España, ha sido galardonado con el Premio Aster de Comunicación, otorgado por ESIC Business & Marketing School. Dicha institución premia «los logros alcanzados por aquellos profesionales de la comunicación que hayan destacado por la excelencia en el desarrollo de sus funciones y por su apoyo a la difusión en la sociedad de valores empresariales eficaces y éticos». Se recompensa asimismo «el fomento de actividades económicas y de generación de riqueza y bienestar social contribuyendo por todo ello al reconocimiento del valor de la comunicación y al desarrollo positivo de la sociedad».

Entre las personas premiadas en anteriores ediciones se encuentran el presidente de Coca Cola, Marcos de Quinto; el director general de Google España, Javier Rodríguez Zapatero; y los periodistas José María Carrascal, Iñaki Gabilondo y Joaquín Estefanía. ESIC fue una escuela de negocios creada en 1965, ante la necesidad de los profesionales de completar su formación en el área del marketing. Sus premios han cumplido la edición número 31.

INICIATIVA PIONERA

Els canals temàtics de pagament a la xarxa arriben a Espanya

JUAN CARLOS ROSADO
MADRID

N-Screens acaba de llançar a Espanya els tres primers canals temàtics de pagament per internet, que estan dirigits a un públic selecte interessat per la política i l'economia internacional, els esports de distància i el vi i les begudes espirituoses. Per 3,60 euros al mes cadascun, els internautes podran disfrutar dels 20 documentals diferents que oferiran cada mes els canals K-Now, Distanci-aTV i EncopaTV. Com a campanya de promoció, s'ofereix la possibilitat de veure'ls gratis fins al setembre per anar escalfant motors.

El tret que diferencia aquestes noves finestres de les altres ofertes de pagament és que es tracta, en la seva gran majoria, de documentals internacionals inèdits a Espanya i que han estat traduïts per primera vegada al castellà. «Hem comprovat que hi ha poca televisió temàtica en espanyol i creiem que hi ha espai per a aquesta oferta de qualitat», apunta el president de N-Screens, Manuel Balseras. Productores com Bloomberg, Ananda, Indigenius i Pramer han subministrat programes als tres canals, que es poden descarregar com una aplicació més a través d'internet, *smartphones* i tauletes. L'objectiu de Balseras és tenir «entre 10.000 i 25.000 subscriptors abans de cap d'any», missió que considera «factible», segons els seus estudis. ■

El grup Barnils de periodistes aprova en assemblea un nou pla estratègic

REDACCIÓ | MANRESA

■ El Grup de Periodistes Ramon Barnils ha aprovat a la darrera seva assemblea el nou pla estratègic de l'entitat per als pròxims 5 anys amb l'objectiu de fer créixer l'entitat, millorar-ne la incidència pública, ampliar les seves línies de treball i la representació al territori. També preveu mantenir la seva incidència a través de l'Observatori crític dels mitjans Mèdia.cat com a cara pública de l'entitat i la seva manera d'entendre el periodisme. Així mateix, es buscarà la complicitat de mecenes, universitats i altres agents per fer possible una quarta edició de l'Anuari dels silencis mediàtics, entre d'altres.

■ Mediaset compra els drets de tots els partits en obert del Mundial 2014

Mediaset ha adquirit en exclusiva els drets d'emissió dels partits en obert de la Copa Mundial de la FIFA 2014, que tindrà lloc l'any que ve al Brasil. Segons informa el grup, els seus diferents canals "tornaran a ser testimonis del futbol de Vicente del Bosque". L'esdeveniment arrencarà el 12 de juny a São Paulo i conclourà amb la final, que es disputarà a l'emblemàtic estadi de Maracanã el 13 de juliol del 2014.

Luz verde a la división en dos

NEWS CORP. Los accionistas del grupo australiano aprobaron ayer separar en dos compañías independientes el negocio de medios de comunicación (*The Wall Street Journal*) y el de cine y televisión. La primera empresa se llamará News Corp. y la segunda 21st Century Fox.